

[Axel Sørensen.]

string. Vender vi Opmærksomheden imod Foreteelser som f. Eks. Opsparing eller Trangen til at sætte noget nyt i Gang, rejser der sig det meget nærliggende Spørgsmaal, hvor længe det endnu er muligt at øge den direkte Beskatning uden at skade baade Opsparingslysten og Initiativet. Mange mener, at Grænsen allerede er naaet, andre at der ikke er langt igen, inden den er overskredet.

Hvordan man nu end ser paa dette, er saa meget i alt Fald sikkert, at saavel Opsparing som Initiativ er helt nødvendige Faktorer i et Samfund, der vil have Mulighed for Konsolidering og nye Fremskridt eller det, vi i Dag kalder Genopbygning. Paa den anden Side er det mindst lige saa nødvendigt, at Statsbudgettet holdes i Balance, og at der med alle til Raadighed staaende Midler dømmes op imod en Købekraft, der som Følge af Vareknaphed truer Stabiliteten i vor Pengepolitik. Slapper man Taget her, vil man efter min Mening drive Landet ud i Forhold, der vil umuliggøre baade Opsparing og Foretagsomhed, og saa er man lige vidt.

Herom er der vel i og for sig heller ikke større Uenighed. Det fremgaar bl. a. af, at den tidligere Finansminister allerede i Sommer fandt sig foranlediget til at præsentere for Folketinget en ret anselig Skattebuket til omkring 125 Mill. Kr., var det vist. Bortset fra den saakaldte Ungkarleskat, der skulde give ca. 30 Mill. Kr., var det imidlertid indirekte Skatter, der dengang blev foreslaaet, og det, man er uenig om, indskrænker sig da i Virkeligheden til, om det Beløb, der maa skaffes, skal tages ad den direkte eller den indirekte Beskatnings Vej. At gaa i Rette med den nuværende højtærede Finansminister, fordi denne foreslaar at tilvejebringe det i Forslaget anførte Beløb, vil ikke være retfærdigt, al den Stund Baggrunden for Forslagets Fremkomst i det væsentlige er en Arv fra Forgængeren.

Vender man sig da til Spørgsmaalet direkte eller indirekte Skatter, forekommer det mig naturligt at søge belyst, i hvilket Forhold Omfanget af vor direkte og vor indirekte Skatteudskrivning staaer til hinanden i Dag. Hvis nu Forholdet er det, at Stigningen har været større paa de direkte end paa de indirekte Skatter, kunde det synes nærliggende at rette Opmærksomheden stærkere imod den sidste end imod den førstnævnte Form for Skatteudskrivning, men herom vil der formentlig kunne tilvejebringes helt nøjagtige Oplysninger i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat. Hvis nu disse Oplysninger godtgør —

og det er der en vis Sandsynlighed for —, at en saadan stærkere Stigning paa de direkte Skatter foreligger, var det formentlig værd at overveje en Ordning, hvorefter en Del af det foreslaaede Beløb blev taget paa den Maade, Ministeren foretrækker, og en anden Del gennem indirekte Beskatning. Hvorvidt der er en Vej frem her, kan jeg naturligvis ikke vide noget om paa Forhaand, men jeg henstiller som sagt Tanken til Overvejelse.

Et andet Spørgsmaal, der melder sig, er, om man med de foreslaaede Minimumsindkomster har ramt det helt rigtige. Men ogsaa denne Side af Sagen vil der kunne ses nærmere paa i Udvalget. I denne Forbindelse vil jeg dog allerede her gerne henvende Opmærksomheden paa Spørgsmaalet om Pristalsberegningen. Normalt indgaar Skatter af den her foreslaaede Art jo i den nævnte Beregning, hvad der i Almindelighed ogsaa maa siges at foreligge Grunde for. I dette Tilfælde drejer det sig imidlertid om en Tillægsskat af særegen Karakter — jeg tænker paa dens Betydning som forbrugsbegrænsende —, hvorfor den Tanke ret naturligt melder sig til Overvejelse, om der maaske her kunde være Anledning til at fravige Hovedregelen.

Saa har jeg nogle enkelte Bemærkninger at gøre til § 7, Bestemmelsen om, at Skattebeløbet efter dette Forslag ikke kan fradrages paa det efterfølgende Aars Selvangivelse. Jeg har med Interesse hørt den højtærede Finansminister trøste et Par bange Sjæle med, at Vedtagelsen af § 7 ikke skulde udgøre noget forpligtende Fortilfælde, og hvad Ministeren her har lovet, vil han naturligvis holde. Mange vil dog desuagtet sikkert finde, at det havde været endnu bedre, om Paragraffen slet ikke var bragt i Forslag. Glemmes maa det jo ikke, at Tillægsskatten her har tilbagevirkende Kraft, og at dette i sig selv vil være en alvorlig Belastning af dem, der rammes af den. Naar hertil føjes, at Skatten ikke maa føres til Fradrag ved Opgørelsen af det følgende Aars Indkomst, vil Belastningen utvivlsomt føles saa meget desto haardere, som det rent psykologiske Moment i Sagen da ogsaa vil komme til at spille ind. Mit Parti er Tilhænger af, at Skatten fremdeles maa fradrages.

Sammenfattende vil jeg til Slut gerne sige følgende: Vil man et Statsbudget, der balancerer, og vil man et fortsat Saneringsarbejde paa det pengepolitiske Omraade, har den nuværende højtærede Finansminister — ganske som den forrige — ingen anden Vej at gaa end at anvende de Midler dertil, som i den givne Situation findes mest